

התלמידה
אר, רואה חשבון, להזמין לנסות משקה.

לה דירה מרחתת. שם היא גרה, מביאה קצת אוכל וקצת כסף והן מסתדרות ביחד. היא סיפרה לי שהיא עושה בממוצע שמונה כור סות לערב, כלומר, שמונה לירות מלבד שכי רה הקבוצ. בערב שעבר עשתה בסך הכל 18 ל"י.

אבל בערב בו סיפרה לי את סיפורה, לא הצליחה מרגלית היפה להרויח יותר ממני. היא השתכרה שתי לירות בלבד.

★ ★ ★
מקצוע אחר

מרגלית הרגישה, כנראה, שאני שור אלתי יותר מדי שאלות. היא קמה מן ה' שולחן ואמרה שהיא הולכת לתפוס מישנה. בינתיים הגיעו כמה אנשים מבוגרים למדי, רובם בעלי קרחת וזרסום, שהתיישבו ליד השולחנות. מרגלית ניסתה לעבור ליד שולחנותיהם בנענעה את ירכיה, אולם הזקנים אפילו לא הביטו בה.

מרגלית עשתה עלי רושם של בחורה מס' כנה. עם יופי כשלה היתה יכולה להצליח בכל חברה. דחקה האמנותי לסיפורה. אולם כשדיברתי עם מארחת אחרת עליה, התברר לי שהיא באה לכאן לא ממקידות אלא מ' מקצוע אחר.

ישבתי והסתכלתי בעבודת המארחות. הן היו פעילות כל הזמן. ברגע שהופיע לבאר לקוח פוטנציאלי, כלומר אדם שבא בגופו או יחד עם גברים מעטים, התחילו המארחות להסתובב סביבו כמזמינות את עצמן לשבת. אל אורח היושב לבדו היו נגישות ומנסות לקשור שיחה בשאלות השגרתיות כמו: "אולי יוכל אתה לתת לי אש?"

יכולה לצאת לפני הסוף. "אין דבר" אמר הלקוח, "אני יודע. אתה לא ניקח טקסי. או את יודעת מה? אשלם לקובה ואת תעזי בי איתי ביחד, עכשיו!"

★ ★ ★
ההומוסקסואלי צבע שער

ליד אחד השולחנות ישבה קבוצה של ששה גברים בגיל העמידה, קרחת ו' מרוצים מאוד מעצמם; הם התעסקו עם שתי הרקדניות הספרדיות החמודות המופיעות ב' מונטניור. ליד שולחן אחד ישבה החבורה של ההומוסקסואלים. הם ביקרו פה גם את מול. כשצלם ניסה לצלמם, שמעתי אחד מהם קורא כלפיו בקול: "תתן לי חמישים לירות, או אני אלך איתך." שני ניסה אפילו להיטפל למלחה שלי, אשר ישב ליד הבאר והסתלק משם רק כשאיימו עליו במכות.

אחד ההומוסקסואלים קרב גם אלי. הוא רצה לדעת כיצד אני צובעת את השער שלי. האיש סיפר לי שגם הוא מנסה לצבוע את שערותיו, אבל זה לא הולך לו כל כך טוב. ניסיתי לטייל לעבר שולחנם של הזקנים, כדרך שעשו זאת המארחות. תחילה הם לא הסתכלו עלי כלל. אולם בפעם השנייה שמעתי אחד מהם אומר לחברו: "תשאל אותה אם היא אחות של זהבה!" התקרבתי והם הפנו אלי את ראשיהם: "תשבי גברת, תשבי. תגיד, את אחות של זהבה?"

"לא", עניתי בתמימות. "אין לי אחות." הם התחילו לחסור אותי למעשי. סיפרתי להם שאני חדשה בעיר, והתחלתי לעבוד בבאר.

"ואיפה את גרה?" "אצל מכרים; אבל אני מחפשת חדר." "חדר?" אמר אחד מהם. שמו היה סגל.

"אני אשיג לך חדר." "מה זאת אמרת? אתה יכול להשיג לי חדר? זה בטח יהיה יקר מאוד." אמרתי לו. "על כסף לא צריכה לדבר", ענה ה' איש, אותו הכרתי לפני שתי דקות בדיוק, "אני אשלם בעד זה."

צחקתי ועזבתי אותם מכיון שלא הזמינו משקה עבירי. חזרתי לשבת ליד האיש מ' טבריה, לפי הזמנתו. הוא ניסה להמשיך לשכנעני לא ללכת עם זה שמחכה לי. לפתע התברר לי שישיראל מלאה מינוטרופים, וכך לס מתרכזים במועדוני-הלילה. "תעזבי אר' תו", אמר הטברייני, "הוא לא בשבילך. את צריכה אדם בגילי, בן ארבעים, שידאן לך ויחזיק אותך." והוא הזמין אותי לשות כוס קוקטייל נוספת.

הוא היה כבר שיכור-למחצה. "אני לוקח אותך!" הכריז בקול. היה ברור לי שהוא אינו מהתל. היה ברור לי שהוא, יחד עם חברו, לא יתנו לי לצאת בשלום. לא יכולתי לשאת יותר את האווירה של המקום ובאמת לה כלשהי עזבתי את המועדון והסתלקתי. באותו ערב הרויח קובה שתי לירות נוס' פות: שתי הלירות שהגיעו לי עבור הלימוד נדות ששתיתי ושלא הספקתי לגבותן.

★ ★ ★
האמריקאי היפה

בערב השני לא יכולתי לחזור ל' מונטניור. אחרי בריחתי הפתאומית, לא היה טעם בדבר. החלטתי לנסות את מזלי במועדון-לילה חדש. זכרתי את ההצעות קוסמות שהוצעו לי בקוקטייל-באר, שם הב' שיחו לדאוג לי כמו לעיניים שלהם. הלכתי, איפוא, לקוקטייל-באר.

באתי למהם בשעה עשר-חצות. למרות ה' איחור, קיבלו את פני בשמחה. "מה שלומך? למה לא באת אתמול?" ה' מלצר הושיב אותי ליד הבאר. המקום היה ריק לגמרי. ליד הבאר ישבה רק מארחת הונגרית אחת. שלושה חודשים בארץ. לצידה ישבו הרקדנים המופיעים ב' מקום. התזמורת ניגנה לאולם הריק. השתע' ממתי. שום נפש חיה לא נכנסה למקום, מלבד שומר-הראש שלי, שנכנס והתישב ליד אחד השולחנות. התעניינתי לדעת אם תמיד כל-כך מלא שם. "לא", אמרו לי, "זה רק היום."

ישבתי שם עד שעה אחת בלילה מבלי לעשות דבר. כדי לא להרדם מרוב שיעמום, ניגשתי אל המלוה שלי והחלפתי עמו כמה מילים כאילו היה לקוח. אחרי מספר דקות חזרתי לדלפק. המלצר שחשב כי הוא רחוק אותי, ניגש אלי: "מה יש? מה היה פה? איזה מין קליינטים אלה? זה כן-אדם זה?" שאלתי אותו: "מי זה בכלל?" "אני יודע? איזה מלובלכים באים הנה!" ואז נכנס פתאום לבאר צעיר גבה-קומה. די היה להתבונן בו במבט חטוף כדי לדעת שהוא אמריקאי. הוא היה יפה-תואר, בעל שיער שחור ועיניים ירוקות. צעיר כבן 28. הוא התבונן סביבו ועמד ליד הדלפק ב' בטחון. המארחת ההונגרית רצה אליו. היא

צחקת אליו וניסתה לחבק אותו, אולם הוא אמר לה משהו והיא הסתלקה. בלי שהיות רבות הוא פנה אלי: "מה שלומך?" שאל באנגלית. "בסדר", עניתי לו.

הוא התחיל לשאול מיד לפרטים אודותי. עניתי לו בתשובות המקניות. שאלתי אותו מדוע אינו מתישב והוא ענה שהוא פצע את רגלו באכסדוס. ואז לחש לי המלצר שה' גבר הצעיר והיפה הוא איש השגרירות ה' אמריקאית ושכדאי לי.

האמריקאי דיבר אלי דוגרי: "את צריכה לסלוח לי. אינני קונה משקאות לבחורות מהבאר. זה פרינציפ אצלי. אמרתי את זה גם למארחת השנייה, לכן הסתלקה." "מי ביקש ממך בכלל לקנות לי משקה?" השבתי לו בחוצפה. "את יודעת היטב אנגלית, היכן למדת?" שאל האמריקאי.

"בבית-ספר." "שם גם לימדו אותך לעבוד בבאר?" "לא", העמתי פנים עצובים. האמריקאי התגלה גם הוא כפילנטרופ. "זה לא בשבילך, העבודה הזאת. את בחורה אינ' טליגנטית ומוכרחה למצוא לך עבודה. יש לי

"זה לא ענין של כסף", אמרתי לו. "אם כך, ספרי לי מה זה. את מוכרת לתת בי אימון. מוכרתה." האמריקאי היהיר והשחצן התחיל לשעשש אותי. אני מוכרחה לתת בו אימון!

★ ★ ★
לכנות - אך מתוך אהבו

הוא הזמין אותי לרקוד. תוך כן ריקוד שאל: "תגיד, את רוצה להתח' תן? את רוצה איזה מישנה שיאהב אותך איזה גבר שידאן לך?" אמרתי לו: "ברור."

"איזה מין גבר?" שאל. "אחד שלא שואל כל-כך הרבה שאלות." הוא ניסה בכל האמצעים לשכנעני לספו לו את סיפור חי. לבסוף שאל: "מתי את גומרת לעבוד פה?" "מאוחר מאוד, בשלוש-ארבע." "את רוצה שאלוה אותך?" "לא, תודה. אני אמנם עובדת פה, אולם אינני הולכת עם הלקוחות אחרי העבודה." "אה, אני מבין. אם הייתי קונה לך מש' קה, אז היה המצב שונה." "תראה, אין לזה שום קשר עם המשקה."

בבחרתו של בעל באר פאריזיין, חוגגת נעמי את הזמנתו לעבוד במועדון שלו. בעל המועדון-לילה זה היה האדיב והפחות חשדני משאר בעלי המועדונים שאליהם פנתה.

אמרתי. "לא, אני לא מתכוון שתצאי בשביל כסף." "אז למה אתה מתכוון?" "בשביל אהבה." האמריקאי ניסה להמשיך לשלד אותי. הוא קבע לי אפילו מגישה למחרת, בשמונה ב' בוקר, וניסה להזמין אותי למסיבה של כ' כבי אכסדוס במלון ציון, בחיפה. "מה בעצם אתה עושה באכסדוס?" "כשתראי את הסרט, תראי אותי." למועדון נכנס בינתיים תייר. לאחר-מכן הסתבר שהוא משהיין. התבוננתי בו וני' סייתי להסב את תשומת-ליבוי אלי. האמריקאי פשוט קינא לי: "טוב, אני הולך! תנסי את המול שלך איתי, אולי הוא יקנה לך משהו." חוצפתו נמאסה עלי. "תראה", אמרתי לו, (המשך בעמוד 19)

עם בקבוק וודקה

אנשים שיש להם קשרים ואני יכול לסדר לך עבודה באכסדוס. אני בכלל יכול להפ' גיש אותך עם אנשים מאוד מעניינים." "מה הם ירצו?" שאלתי. "לא", נעלב האמריקאי היפה, "לא בשביל מה שאת חושבת." הוא המשיך להטוף לי מוסר: "חבל עליך. מי יודע לאן תגיעי. את תתדרדרי מטה מטה. אני בעצם רואה שאת טיפוס לא כל-כך רע. ממבט ראשון הרגשתי זאת. אבל... והוא כבר הציע לי לנסוע עמו למחרת לחיפה. שם יקח אותי לאחראית על האיספור באכסד' דוס. שתכין לי תסרוקת. הודיתי לו באדיבות אבל הוא המשיך: "למה את לא נוסעת לארצות-הברית? אם את אוהבת כסף, אפשר להשיג זאת שם ב' יתר קלות."